

[Sigsgaard.]

selvfølgelig også meget ind i min vurdering af ændringsforslaget.

Så har man sagt, at man er enig om, at dette her ikke må forsinke saneringen. Jeg tror ikke, der er ét eneste parti her i folketinget, der er så naivt, at det virkelig tror på, at dette ikke vil forsinke saneringen. Selvfølgelig forsinke det saneringen, når de, der protesterer voldsomt mod den boligpolitik, der føres, beroliges ved, at man putter lidt brød i munden på dem og tager det gamle skidt i brug, som nu lige var blevet rømmet. Det er klart, at der så ikke vil være det pres for en forbedring af boligpolitikken, som der ellers ville være. Derfor er det rigtigt, at man med vedtagelsen af det ændringsforslag forsinke saneringen, forsinke boligproblemetets løsning.

Når alt det er sagt og der skal komme en konklusion, må min konklusion blive, at forslaget er en reaktion på en helt forkert boligpolitik, som VS ikke kan være med til at tage medansvar for, og som vi heldigvis hverken har lod eller del i. Til alle de bemærkninger, jeg derudover har sagt, må jeg føje, at vi vil gå imod ændringsforslaget om saneringslejlighederne.

Må jeg slutte med at sige, at når man nu fra flere sider her har talt om alt det gode, man vil gøre for saneringen, vil jeg lige gøre opmærksom på, at for hver gang der bliver saneret 100 lejligheder bare her i København, er der i hvert fald 1.000 lejligheder, der fylder 75 år. Saneringsproblemet vokser og vokser uanset de strålende love, som man siger man laver.

Jeg må også sige, at når forskellige ordførere her udtrykker deres beklagelse over de alvorlige boligproblemer, kunne tilhørerne forledes til at tro, at disse ordførere var mennesker, der slet ikke havde nogen indflydelse på den boligpolitik, der føres. Men det var bl. a. regeringsordførerne, der beklagede det, og det er dem, der bestemmer boligpolitikken, det er deres ansvar, at situationen er, som den er. På den baggrund skal beklagelserne ses. Man skulle i stedet for at komme med beklagelserne hellere gøre noget, og det, man kunne gøre, var at indføre tidsbegrænset godkendelse af boligbyggeri. Når en bygherre kommer og siger: „Her vil jeg lave en bolig, kan jeg få tilladelse til det?“, skal man svare: „Ja, det er i orden,

men tilladelsen gælder kun for 60 år. Når der er gået 60 år, så skal du rive dit hus ned på egen bekostning, så gælder tilladelsen ikke mere.“ På den måde kunne man måske spare vore efterkommere for nogle af de mange problemer, som vi trækkes med i dag.

Kai Moltke: Jeg skal kun tale ganske kort om det foreliggende spørgsmål. Der er én ting, jeg ønsker at understrege: når man her stiller ændringsforslag om udnyttelse af boliger, som er kondemneret og dermed karakteriseret som uegnede til menneskelig bolig, må udlejningsbetingelserne, hvilken praktisk ordning man end går over til i den foreliggende situation, være sådan, at enhver form for forretningsbetonet udlejning absolut bringes til ophør fra det øjeblik, man lader folk flytte ind i en kondemneret lejlighed. Det, der kan blive tale om, er at fastsætte lejen efter omkostningerne ved de forbedringer, som midlertidigt laves. Men nogen egentlig betaling for en lejlighed uegnet til menneskebolig vil selvfølgelig være helt imod den nuværende boliglovgivnings karakter. Jeg vil gerne have det spørgsmål præciseret lidt i debatten om udlejningsbetingelserne.

Jeg må samtidig give VS' ordfører, hr. Sigsgaard, ret i, at der må vel være så megen planlægning med hensyn til nedrivning og sanering, at planen i alle tilfælde gør det muligt at give en udflytningsfrist på 3 måneder. Det er det mindste, man kan forlange i sådanne tilfælde af midlertidig indflytning. At det er en nødudvej, viser i og for sig kun, hvor langt vi er nået fra forsvarlige forhold i boligpolitikken. Jeg er bange for, at de her stillede ændringsforslag bevæger sig på et sådant niveau, at det i høj grad må betones, at det ikke alene er en nødløsning, men en i højeste grad uheldig nødløsning, udvalget her er nået til enighed om.

Hvad endelig gæstearbejderne angår, vil jeg på det bestemteste modsætte mig, at vi henviser gæstearbejdere til den form for dansk boligvirksomhed. Det vil ud fra gæstearbejdernes rolle være en helt forkert placering. Det vil være at hoppe uden om det moment, at det først og fremmest må påhvile dem, der bestiller og har brug for udenlandsk arbejdskraft, at skaffe menneskeværdige boliger for fremmedarbejderne.